

Gredal til strafs lidelse i medfør af § 5 i lov nr. 117 af 15. april 1964 om ministres ansvarlighed.

Denne lovregel har følgende ordlyd:

„En minister straffes, hvis han forsætligt eller af grov uagtsomhed tilsidesætter de pligter, der påhviler ham efter grundloven eller lovgivningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse, såfremt en minister giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under folketingets behandling af en sag forfrier oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.“

Hidtil har vi ganske savnet rigsretspraksis til nærmere fastlæggelse af ministres pligter, når talen er om at lægge nye dræn i skatteydernes lommer. Imidlertid er det mindretallets opfattelse, at en sådan fremfærd må kræve helt anderledes fyldig orientering af folketingets medlemmer end den, der blev givet af den sigtede minister forud for tingets vedtagelse af finanslovsforslaget i marts 1973 vedrørende de øgede driftsudgifter, der fulgte af den af Kofoeds Skole i september 1972 foretagne og i mellemtiden opfulgte ejendomserhvervelse.

Når det heroverfor er anført, at sigtede Gredal har orienteret folketingets finansudvalg, må det fastholdes, at dette udvalg ikke har nogen som helst bevillingsretlig kompetence eller i det hele nogen fortrinligere placering end et hvilket som helst andet mindretalsudsnit af folketingshelheden, der udgør et stående udvalg. Tværtimod er det ved alle grundlovsrevisioner — senest i 1953 (§ 46, stk. 2) — fastholdt, at „ingen udgift

må afholdes“ uden vedtagelse i det samlede folketing.

I øvrigt henstår det uklart, hvilken orientering socialministeren overhovedet har givet finansudvalget. Denne og andre tekniske enkeltheder i sagen vil alene kunne belyses til bunds ved en rigsretsbehandling. Ingen af de hidtil fra regeringspartiet fremkomne oplysninger synes imidlertid at kunne være af betydning for skyldspørgsmålet, men højst for strafudmålingen. At sigtede ikke har handlet korrekt, fremgår af statsrevisorernes udførlige og i alt væsentligt uafkræftede redegørelse.

Mindretallet finder det aldeles forkasteligt, at udvalgsflertallet ved ikke at benytte betænkningsformen, men spille på beretningsformaliteten, søger at afskære folketinget fra hurtigst muligt at stemme om den af én statsrevisor til tinget foretagne konkrete indstilling, der nu er støttet af to af det behandlende folketingsudvalgs medlemmer. I øvrigt burde sagen også færdigbehandles i betænkningsform af hensyn til den af de fire andre statsrevisorer til folketinget (ikke til finansudvalget) foretagne indstilling.

Så længe rigsretsdømme ikke foreligger, henligger en række centrale bevillingsretlige problemer i en juridisk tåge, og risikoen er betydelig for, at en minister i en vis god tro kan henskyde sig under denne uklarhed og derved forvolde skade for måske hundrede af millioner kroner. Det vil efter fremskridtspartiets mening være forkasteligt, om folketinget nu, hvor muligheden byder sig, skulle afskære rigsretten fra at få adgang til at ytre sig om disse samfundscentrale forhold.

P. u. v.

Lysholt Hansen,
formand.